

Ήσαν πλήρεις εὐδαιμονίας ὡσάκις συνην-
δύοντο οἱ δύο ἐρασταί.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἀλίκης, Μαρία, τρυφερώτατα τὴν κυρίαν τῆς, ἥτις οὐδόλως ἔνεκα τούτου ἐδυσκολεύθη ν' ἀνοίξῃ εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν τῆς καὶ νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ τ' ἀπόρρητά τῆς.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Μαρία εἶδε τὴν κανδήλαν καὶ ὑπεμεδίασεν.

Τὸ σημεῖον ἦτο πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' ἡ θαλαμηπόλος ἔσπευσε νὰ τὸ ἀποσύρῃ καὶ νὰ καταβιάσῃ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου.

Ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος κατέπεσεν ἀναυδὸς ἐπὶ τινος ἔδρας, καὶ ἡ Μαρία ἐζήτησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην.

Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη τῆς ἐρωτικῇ λύπῃ, ἥτις τῇ ἐπροξένησε μεγίστην θλίψιν.

Καὶ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ὀργισθῇ ἐναντίον τοῦ Μαξίμου δι' ἀπουσίαν, ἥς ἠγγόει τὴν αἰτίαν, παραδεχομένη μάλιστα ὅτι ὁ νεανίας ἐξ ἀνωτέρων λόγων, πάντῃ ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του, ἠναγκάσθη νὰ ματαιώσῃ τὴν συνέντευξιν.

Ἴσως ἦτο ἀσθενής! Ἴσως ἀπέθανεν!

Τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπόθεσιν παράτα ὡς πικροτάτην ἀπέκρουσεν.

Μήπως ἡσθένει ἡ μήτηρ του;

Μήπως ὁ Μαξίμος ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων;

Ἀδύνατον, διότι θὰ τὴν προειδοποιεῖ,

Μάτην ἐβασάνισε τὸ πνεῦμά τῆς ἡ δεσποινὴς δὲ Λομπρέ· οὐδὲν εὗρισκε, καὶ τοι ἦτο ἐντελὲς πεπεισμένη ὅτι σπουδαιότητα περιστάσις ἤτιάσε τὴν ἀπουσίαν τοῦ Μαξίμου.

Τὴν ἐπομένῃν, ὅτε ἡ νεᾶνις προσήλθε παρὰ τῷ πάππῳ τῆς, ὅπως λάβῃ τὸν καθημερινὸν ἀσπασμόν, ἦτο ὡχροτάτη, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, καταβεβλημένα, προέδιδον ὅτι διήλθε κακὴν νύκτα.

Ὁ γέρον ἐφάνη ἀνήσυχος, ὅταν εἶδε τὴν Ἀλίκην οὕτω ἀσχουσάν.

— Τί ἔχεις, κόρη μου; εἶπεν ὁ γέρον ἐλκύνων πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἐγγόνην του.

— Τίποτε, πάππε μου, ἐκοιμήθην κακῶς.

— Μήπως εἶσαι ἀσθενής;

— Ὁχι, σὰς βεβαίω.

— Δὲν με ἀπατᾷς;

— Ἀλλ' ὄχι, σὰς λέγω.

— Λοιπὸν ἀναπαύσου, κόρη μου, θέλω νὰ εἶσαι ὡραία ἀπόψε εἰς τὸν χορόν.

— Πολὺ καλὰ, πάππε μου.

Βεβαίως· ἤθελε νὰ εἶνε ὡραία εἰς τὸν χορόν, διότι ἀναμφιβόλως θὰ τὸν ἐβλεπε· θὰ ἤρχετο εἰς τὸν χορόν.

Τὸν καὶ μὲν τὸν πάππον, πόσον τὸν ἠπάτα!

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ Ἀλίκη ἔμεινεν ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ ταύτῃ· ὁ χρόνος τῇ ἐφάνη βραδύτατος. Πυρετωδῶς ἀνέμενε τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἤθελον φθάσει οἱ πρῶτοι κεκλημένοι, ἐλπίζουσα ὅτι ὁ Μαξίμος θὰ ἦτο μετὰ αὐτῶν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΝΑ ΓΙΝῃΣ ΑἰΩΜΑΤΙΚΟΣ

ὑπὸ Γρηγορίου Α. Ξενοπούλου

IOANNOY PISEPEN

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΥΝΑΡΔΟΣ

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Γυνάρδου, νυμφευθέντες ἐξ ἔρωτος, ἐπόθουν περιπαθῶς υἱόν, ὡσεὶ δ' ἐπισπεῦδον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν των τὸ τόσον περιπόθητον τοῦτο ὄν, προῶρως ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατον μὲν τῆς μητρός του, τὴν δὲ ἀπαγχονισμοῦ δὲ αὐτοχειρίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μὴ ὑποφέροντος τὴν στέρησιν τῆς συζύγου του.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Κωνσταντίνου Γυνάρδου εἶνε παραδειγματικὴ μὲν, ἀλλὰ δυστυχής. Διήλθε τὸν χρόνον τῆς θεολογικῆς σχολῆς, εἰς ἣν ἐνεγράφη, αἰωνίως τιμωρούμενος ἀδίκως, δεχόμενος κτυπήματα προωρισμένα κατ' ἄλλων καὶ ἀσθενῶν τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων. Ἐπεράτωσεν οὕτω τὰς σπουδὰς του θεωρούμενος ὑπ' ὅλων ὡς ὑποκριτὴς καὶ φιλάργυρος. Κατὰ τὰς διδακτορικὰς του ἐξετάσεις, θελήσας νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν λατινικὴν τὸ θέμα, τὸ δοθὲν τῷ συντρόφῳ του, ἵνα βοηθήσῃ αὐτόν, κατηγορήθη ὅτι τὸ ἀντέγραψε καὶ οὕτω αὐτὸς μὲν ἀπεκλείσθη, ὁ δὲ σύντροφός του ἡρίστευσεν.

Ἐνεκα τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βίου του δυστυχιῶν τούτων ἔκρινεν ὡς διεστραμμένην καὶ κοινὴν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος ἦτο ψυχὴ ἀρίστη καὶ ὑποθέτων ὅτι ἡ εὐτυχία εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀρετῆς, ἀπεφάσισε νὰ καταβάλλῃ τὴν κακοτυχίαν του διὰ τοῦ ἥρωϊσμοῦ.

Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς ἐμπορικὸν κατὰστημα, ὅπερ ἐκάη τὴν ἐπιούσαν.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς πυρκαϊᾶς ἰδὼν τὸν κύριόν του κατατεθλιμμένον, ἐρρίφθη ἐντὸς τῶν φλογῶν, ὅπως σῶσῃ τὸ ταμεῖον.

Τὰς τρίχας ἔχων περικαυμένας, τὰ μέλη κακαλυμμένα ὑπὸ πληγῶν, κατῴρθωσεν, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, νὰ θραύσῃ τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ νὰ ἐξάξῃ πάσας τὰς ἀξίας. Ἀλλὰ τὸ πῦρ τὰς ἀφῆρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν του. Ὅτε δὲ ἐξήλθεν ἐκ τῆς καμίνου ἐκείνης, συνελήφθη ὑπὸ χωροφυλάκων, καὶ μετὰ τινὰ καιρὸν κατεδικάζετο εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν, διότι ἐπεχείρησεν ἐν μέσῳ πυρκαϊᾶς νὰ οἰκειοποιηθῇ περιουσίαν, προσποιούμενος ὅτι σῶζει αὐτήν, ἐνῶ οὐδέναν διέτρεχε κίνδυνον, ὡς εὐρισκομένη ἐντὸς χρηματοκιβωτίου ἀλεξιπύρου.

Στάσεως δὲ ἐπισυμβάσης ἐν τῇ κεντρικῇ φυλακῇ, ἐν ἣ εὗρισκετο, καὶ θελήσας νὰ βοηθήσῃ φύλακα, προσβλήθεντα ὑπὸ τῶν στασιαστῶν, τὸν ὑπεσκέλισε καὶ κατέστη οὕτω αἰτία νὰ φονευθῇ ὑπ' αὐτῶν.

Παρευθὺς ἐστάλη δι' εἰκοσιν ἔτη εἰς τὴν νῆσον τῆς Καγέννης.

Ἰσχυρὸς καὶ ἔχων τὸ μέτωπον ἀγνόν,

ὡς ἐκ τῆς ἀθωότητός του, ἐδραπέτευσεν καὶ ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν ὑπ' ἄλλο ὄνομα, ὑπέθεσεν ὅτι εἶχεν ἐξιχνιάσῃ τὸ πεπρωμένον του καὶ ἀπεφάσισε νὰ πράττῃ τὸ καλόν.

Ἡμέραν τινὰ πανηγύρεως, βλέπει ἄμαξαν παρὰ τὸ χεῖλος τάφρου τινὸς κινδυνεύουσαν νὰ κατασυντριβῇ ἐντὸς αὐτῆς, ὡς ἀφηνιάσαντος τοῦ ἵππου. Ρίπτεται ἀμέσως κατὰ τοῦ ἵππου, ὃν ἀρπάζει ἐκ τῆς κεφαλῆς, καὶ ναὶ μὲν στραγγαλίζει τὴν χεῖρα, συντρίβει τὸ γόνυ καὶ θραύει μίαν πλευράν του, ἀλλ' ἐν τούτοις κατορθοῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀφευκτον πτώσιν. Μόνον τὸ ζῶον, παλινδρομήσαν, ἐρρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ κατεπάτησεν ἕνα γέροντα, δύο γυναῖκας καὶ τρία παιδιά. Ἐν τῇ ἀμάξῃ οὐδεὶς ὑπῆρχεν.

Ἀπογοητευμένος τὴν φορὰν ταύτην ὑπὸ τῶν ἡρωϊκῶν πράξεων, ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος ἀπεφάσισε νὰ πράττῃ τὸ καλὸν ταπεινῶς καὶ ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν ἀφάνων πτωχῶν.

Ἀλλὰ τὸ χρήμα, ὅπερ ἔφερον εἰς πτωχὰς οἰκοκυράς, ἐξωδεύετο ὑπὸ τῶν συζύγων των εἰς τὸ καπηλεῖον· τὰ φορέματα, ἅτινα εἰς πτωχοὺς ἐργάτας διένεμεν, ἐγίνοντο αἰτία πλείοτερον νὰ ὑποφέρωσιν οὗτοι· κύων ἀδέσποτος, ὃν περισυνήγαγε καὶ περιποιήθη, μετέδωκε τὴν λύσσαν εἰς ἕξ πρόσωπα τῆς συνοικίας, καὶ τέλος, ὁ στρατιωτικὸς ἀντικαταστάτης, ὃν διὰ τινὰ πτωχὸν ἐπλήρωσεν, ἐπώλησεν εἰς τὸν ἔχθρὸν τὰς κλεῖδας ὀχυροῦ φρουρίου.

Ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος ἐσκέφθη τότε ὅτι τὰ χρήματα μάλλον κακὸν ἢ καλὸν προξενοῦσι καὶ ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον ἀντὶ νὰ διασκορπίζῃ τὴν φιλανθρωπίαν του νὰ τὴν συγκεντρώσῃ ἐφ' ἐνὸς καὶ μόνου ὄντος.

Προέλαβε λοιπὸν νέαν τινὰ ὄρφανήν, οὐδόλως μὲν ὡραίαν, ἀλλὰ κεκοσμημένην ὑπὸ τῶν σπανιωτέρων χαρακτηριστικῶν καὶ ἦν ἀνέθρεψε μεθ' ὅλης τῆς τρυφερότητος πατρὸς.

Ἀλλὰ φεῦ! ἦτο τόσον καλός, τόσον ἀφοσιωμένος, τόσον ἀγαπητὸς δι' αὐτήν, ὥστε ἐσπέραν τινὰ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του καὶ τῷ ἐξεμυστηρεῦθη ὅτι τὸν ἠγάπα. Οὗτος προσεπάθησε τότε νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι πάντοτε τὴν εἶχε μεταχειρισθῇ ὡς θυγατέρα του καὶ ὅτι ἂν ὑπεχώρῃ εἰς τὸν πειρασμόν, εἰς ὃν αὕτη τὸν ὄθει, θὰ ἐπιστεῦετο ἔνοχος ἐγκλήματος. Τῇ κατέδειξεν ὅτι κακῶς ὑπέλαθεν ὡς ἔρωτα τὴν ἐνδειξίν των πατρικῶν πρὸς αὐτὴν αἰσθημάτων του καὶ ἐκτὸς τούτου τῇ ὑποσχέθη ὅτι θὰ ὑπήκουεν εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τῆς φύσεως, ζητῶν δι' αὐτὴν τὸ ταχύτερον σύζυγον ἄξιον αὐτῆς.

Τῇ ἐπαύριον τὴν εὔρε κειμένην πρὸ τῆς θύρας του μὲ ἐγγχειρίδιον ἐν τῇ καρδίᾳ.

Παρευθὺς ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος ἀπεφάσισεν, ἵνα τοῦ λοιποῦ, ἀντὶ νὰ πράττῃ τὸ καλὸν ἀρκεῖται νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακόν.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἐτέθη ὑπὸ τῆς τύχης ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐγκλήματος, ὅπερ εἰς τῶν φίλων του ἔμελλε νὰ πράξῃ.

Καὶ θὰ ἠδύνατο μὲν νὰ τὸν καταγγείλῃ